

„Sculptura rămâne o expresie a acțiunii Naturii.”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 786
15 - 21 iulie 2026

Ar fi „urmuzian”, ar fi ca într-o satiră postrăzboi... Ucraina, această posibilă „chină” a copy paste -ului (militar)...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă ar mai avea un dram de noimă, de rațiune logistică, Europa, dimpreună cu „unchiul Sam”, ar trebui să pună un compas pe hartă... Să învârtă de el pentru a vedea ce înseamnă, de fapt, constituirea de către Zelenski a acelui „comandament al impactului cu rază lungă” (al armelor cu rază de lungă de acțiune – sic!) în cadrul armatei ucrainiene... Pentru că raza cercului descris „topografic” s-ar putea să le dea frisoane... Oriunde ar pune vârful acului compas... La Odesa, la Kiev... Și este cât se poate de evident că, la nivel de structură militară, acest departament vizează armele cu rază lungă... Achiziția, utilizarea... Iar Rusia este doar într-o direcție, mare parte din cercul descris pe o eventuală hartă (și nu neapărat a viitorului) intersectând și pe aceia ce l-au susținut pe acela ce se joacă astăzi cu denumiri, structuri, comandamente... Și este ilar de ce nimeni nu îi întreabă pe Zelenski la ce îi trebuie o asemenea structură și, mai ales, de ce a înființat-o, nu pe logica structurii militare interne a armatei Ucrainei (la nivel de minister, de unități, de garnizoane), ci, taman, printr-un decret prezidențial... Și cât de ofensiv, militar, va fi pe viitor acest „comandament”... Sigur, Kievul își permite să se comporte aproape ca un învingător... Deși nu este... Nu a câștigat războiul, nici măcar din perspectiva intereselor negustorului de armament de mâine... Al afacerilor sale cu Europa, cu restul lumii... Da, a primit de la „unchiul Sam”, la summit -ul NATO de la Ankara, o licență pentru rachetele „Patriot”... Dar este vorba de un vraf de hârtii... Nu de acele mii de rachete pe care le vrea... Și pe care, de multă vreme, nu le mai cerșește... Le cere! În fond, o licență de producție nu înseamnă și intrarea imediată în fabricație... Chiar dacă vorbim despre Ucraina, această cu adevărat „chină”

a copy-paste -ului (militar!) al prezentului... Pentru că „licența” nu vine „la pachet” cu utilajele necesare (multe de mecanică fină, aerospațială), cu toate sub-componentele necesare, greu de procurat (dovadă că nu au reușit nici alții să le fabrice, recte Germania, sau au făcut-o foarte greu, după foarte mulți ani, precum Japonia), ori cu mâna de lucru înalt calificată necesară... Și nu într-un domeniu oarecare, ci în cel aero-spațial!... Pentru că la un asemenea nivel tehnologic se încadrează ceea ce Ucraina crede că va fabrica peste noapte cu licența dată de „unchiul Sam”... Și care, apropo, încă nu știm cum va fi primită, ca gest de „dărnicie” (unilaterală) a lui Trump, nici la nivelul Pentagonului, nici în Congresul Statelor Unite... Unde ar trebui să se manifeste o minimă opoziție față de gestul președintelui american... Dacă nu, înseamnă că, într-adevăr, zisele lui Putin, de la începutul operațiunii sale, se confirmă în ceea ce a devenit războiul Europei... Iar în Ucraina chiar au fost multe treburi putrede ale „unchiului Sam”, licența „dăruită” fiind, de fapt, prețul tăcerii... Doar că, negociind cu negustorii de moarte, niciodată nu o să ai zidită ca legământ tăcerea lor... Iar licența „Patriot” de acum s-ar putea să fie doar începutul unei lungi liste de impuneri (pentru securizarea „omertei”) dinspre Kiev...

Pe de altă parte, nici Zelenski nu este naiv! Și știe bine că nu are ce face acum cu licența de fabricare a interceptoarele „Patriot”... Și are habar de eșecurile altor două state care, nu au primit, ci au cumpărat licența „Patriot”... Și care, și dezvoltate industrial, și neimplicate într-un război de uzură, tot nu au reușit să producă prea mult... Una dintre ele cu mult sub cantitatea preconizată, cealaltă, nici măcar șuruburile necesare... Japonia și Germania... Care, în fața unei provocări ingineresti evidente (și vorbim, nu-i așa?!, de două țări cu tradiție în tehnologie...), cam stau cu licențele „Patriot” atârinate

de ușa hangarului autoînzestrării militare... Pentru că, Japonia, de exemplu, cu toată tenacitatea și meticulozitatea ei, abia reușește să producă 30 de interceptoare „Patriot” pe an... Iar asta după aproape două decenii de la primirea licenței... Cât despre Germania (care a primit licența la începutul războiului din Ucraina), putem spune doar că industria bavareză a capotat lamentabil, cu un rușinos scor de producție abia „rotunjit” la zero (!)... Dar, în mod cert, Kievul are un plan... Și cu licența de producție, și cu departamentul militar „al impactului cu rază lungă”... Pentru că „însărcinarea” membrilor UE, la ordinul Bruxelles -ului, de a-și asuma rolul de donatori desemnați de rachete „Patriot” (dar și a altor tipuri de armament și muniție) este valabilă și astăzi pentru țările europene (inclusiv Germania), iar rachetele „Patriot” tot vor fi procurate/primate gratis, chiar dacă nu în ritmul dorit de ucrainieni... Or, din clipa în care Ucraina va vinde interceptoare, iar apoi poate chiar sistemul de lansare (pentru că, la război se pricepe ea cât s-o pricepe, dar la negustoria cu arme este în „top”, având o lungă experiență), o va face prin revinderea sub patent propriu, cu „țidulă” de fabricație de la „unchiul Sam”... Și ne va vinde poate chiar și nouă!... Poate chiar pe „al nostru”, donat!... Așa „urmuzian”, ca într-o satiră postrăzboi...

Un singur strop de grâu și vis...

Petru
Jipa

În nebunia erei digitale, ne înecăm în zgomot, dar totuși suntem însetați de sens. Derulăm prin fluxuri infinite de știri, consumăm titluri care se evaporă înainte de a fi citite complet și ne angajăm în dezbateri care răsună în camere goale. Este un paradox al timpului nostru: nu am fost niciodată mai conectați, totuși nu am fost niciodată mai surzi la frecvențele subtile, rezonante ale experienței umane. În această lume care a ales surditatea voită în locul ascultării atente, trecutul nu se estompează pur și simplu în obscuritate; în schimb, umbra sa se întinde lungă și întunecată peste orizont, devenind însăși arhitectura viitorului nostru. A ignora această umbră nu înseamnă a scăpa de ea, ci a te împiedica orbește într-un mănec construit pe ruinele neexamine ale zilei de ieri. Metafora unei „lumi surde” nu este doar poetică; este sociologică. Am construit societăți care prioritizează viteza în detrimentul profunzimii, reacția în detrimentul reflecției. Când încetăm să ascultăm avertismentele istoriei, șoaptele vocilor marginalizate, lecțiile liniștite ale eșecului, pierdem capacitatea de a enunța prezentul. Istoria devine o expoziție statică de muzeu, mai degrabă decât un dialog viu. Totuși, chiar și atunci când este ignorat, trecutul exercită o atracție gravitațională. Umbra sa nu este o simplă absență a luminii; este o prezență tangibilă, modelată de contururile conflictelor nerezolvate, ale traumelor nevindecate și ale lecțiilor neînvățate. Această umbră dictează limitele imaginației noastre politice, limitele sistemelor noastre economice și prejudecățile încorporate în algoritmiile noastre. Mergem înainte, cu ochii ațintiți asupra promisiunii strălucitoare a inovației, în timp ce picioarele noastre calcă pe terenul neuniform așternut de secole de precedente. Luați în considerare natura ciclică a tulburărilor sociale și a polarizării politice. Ceea ce adesea respingem drept crize noi sunt frecvent ecouri ale unor tipare istorice pe care nu le-am putut auzi clar prima dată. Ascensiunea autoritarismului, erodarea normelor democratice și fracturarea coeziunii sociale nu sunt anomalii bruște, ci reapariția unor defecte structurale profunde. Deoarece suntem „surzi” la narațiunile nuanțate ale secolului al XX-lea, confundăm simptomele cu boala. Tratăm febra fără a aborda infecția. În consecință, umbra trecutului se manifestă în viitor ca o traumă repetitivă. Construim instituții noi pe fundații vechi, așteptând rezultate diferite, doar pentru a descoperi că fisurile din subsol s-au lărgit în prăpastii în zgârie-nori. Mai mult, această surditate nu este pasivă; este o selecție activă. Alegem ce părți ale trecutului să amplificăm și pe care să le reducem la tăcere. Cu

toate acestea, porțiunile reduse la tăcere nu dispar; ele se acumulează în subconștientul psihicului colectiv, apărând ulterior ca perturbări neașteptate. Criza de mediu, de exemplu, este umbra unui trecut industrial care a refuzat să asculte limitele naturii. Timp de decenii, semnele de avertizare au fost audibile pentru cei care au vrut să asculte, dar narațiunea dominantă a fost una a expansiunii nesfârșite. Acum, viitorul este scris în limbajul strămutării climatice și al deficitului de resurse, o traducere directă a indiferenței noastre din trecut. Umbra a devenit furtună. Pentru a naviga în acest peisaj, trebuie să cultivăm un nou tip de auz. Necesită o umilință intelectuală care să recunoască susceptibilitatea noastră la amnezia istorică. Ne cere să privim trecutul nu ca pe o povară de care să ne lepădăm, ci ca pe o hartă de studiat. Umbra trecutului nu este în mod inherent răuvoitoare; Este pur și simplu adevărul conturat în siluetă. Dacă învățăm să-i citim forma, putem anticipa obstacolele din față. Putem distinge între umbrele care avertizează asupra prăpastiilor și cele care oferă umbră de la strălucirea dură a progresului necontrolat. A asculta trecutul înseamnă a te implica în adevăruri incomode, a recunoaște continuitatea luptei umane și a înțelege că fiecare decizie viitoare este un răspuns la un îndemn istoric. În cele din urmă, o lume care refuză să asculte este condamnată să repete. Umbra trecutului este viitorul, deoarece timpul nu este o săgeată liniară, ci o spirală recursivă. Ajungem mereu în locuri în care am mai fost, deși poate dintr-un unghi diferit. Dacă rămânem surzi, ne vom ciocni de aceleași ziduri, învineții de aceiași erori, orbiți de aceleași iluzii. Dar dacă ne acordăm urechile la zumzetul înfundat al istoriei, putem transforma acea umbră dintr-un obstacol într-un ghid. Putem pași din întunericul ignoranței în lumina acțiunii informate. Viitorul nu este o tablă goală; este un palimpsest, scris peste textele trecutului. Ca să scriem bine, trebuie mai întâi să învățăm să citim ceea ce există deja. Ca să învățăm să citim, avem nevoie de „Odă (în metru antic)”. Și cum ne spune poetul Mihai Eminescu: Nu credeam să-nvăț a muri vrodată; Pururi tânăr, înfășurat în manta-mi, Ochii mei nălțam visători la steaua Singurătății.” Întrebarea mea este: dacă ne vor morți, pentru cine trebuie să murim? De ce vor războaie și ură pe steaua singurătății noastre?

Să fie pace! Și poate... mai vreau să spun și eu un vers. Așa că lasă-mi zorile și toamna mea târzie/Căci n-am nevoie de veșnicie,/Ci doar de-un anotimp în care să râd/ În război învins.../ de-un simplu bob de grâu de vis...

Vrem o Românie... Nu o colonie!

Cristian
Ardeleanu

Pentru că azi România este în haos, după titlul lucrării monumentale a lui Nichifor Crainic — „Puncte cardinale în haos”. Un haos care cuprinde, printre altele, identitatea națională, tradițiile, spiritualitatea și modernismul momentului. Un haos în care România se vinde, nu se reformează: terenuri agricole, industrie, păduri, imobile, companii strategice, zăcămintele — resurse, bogății naturale.

de pe munca celor câteva milioane bune de români aflați la muncă în afara granițelor și a antreprenorilor români, batjocoriți și umiliți de politicieni slugoi și trădători! Prin credință și mărturisind Adevărul vom învinge! Prin iubire — curaj — răbdare — nădejde — moralitate! Pentru că, azi, pentru patrioți și suveraniști, nu este începutul sfârșitului, ci începutul trezirii! Așa cum frumos ne spune și președintele de drept al României — Călin Georgescu — este trezirea în conștiință! Așadar — sus

Eminescu... pentru că au icoane și cărți în case, iar în Ucraina, spre exemplu, se promovează și comemorează criminali de război și ucigași de evrei! Ucraina are voie! Totul este cu dublă măsură! Și în tot acest haos indus, românii azi nu mai au drepturi în propria lor țară — în special dreptul la cultură și istorie! La o educație și un învățământ sănătos și curat! Azi în România, o gașcă de procurori cu USR-ul în cuget și-n simțiri doresc anularea tradițiilor și valorilor național-creștine! Pentru că

rios? — Dar voi nu ați văzut incompetența lui de la Primăria Capitalei? Nu ați văzut că suferă de un cretinism cronic? Sau sunteți la fel de cretini ca și el? Că de vinovați sunteți cu toții cei care ați votat un asemenea „specimen” pe cale de dispariție!

Pentru că împreună cu el, riscăm să dispărem și noi ca țară și ca neam! Aveți exact ceea ce ați votat... ne-a făcut praf și pulbere! Prin voturile voastre, prin indiferența și imaturitatea voastră politică, ați distrus o țară! Pentru că ați vrut o țară

ropean, s-a implementat al naibii de bine și în România. S-a implementat precum patimile în mintea și sufletul păcătosului! Cu scopul de a desființa și anula România!

De aceea, azi noi nu avem nevoie de un alt guvern! Avem nevoie de alegeri libere pentru Președenție și Parlament! Avem nevoie de: o curățenie în politică, o societate sănătoasă, o Românie veșnic prezentă, o Românie creștină, profesori care să refacă IQ-ul românilor, preoți care să refacă caracterul românilor, să reînviem

Toate trec în mâini străine, în timp ce poporul este distras și prostit cu tot felul de festivaluri și scandaluri politice mizerabile. Și toate acestea fără transparență și competență.

De 36 de ani clasa politică de la noi nu a construit nimic, doar a vândut și înstrăinat... a falimentat și s-a îndatorat! Cine a tras un semnal de alarmă și a refuzat să îngenuncheze a fost catalogat ca fiind extremist — fascist — legionar — proruș — antisemit!

Realitatea este clară: azi noi nu mai suntem stăpâni sau proprietari la noi acasă! Toți cei ce îmbrăcăm azi cămașa suveranismului nu vrem o țară de închiriat... vrem o țară de trăit! Cu demnitate... înainte de toate! Azi România trăiește

să avem inimile!

Azi în România este haos, pentru că așa doresc serviciile secrete de la noi și din afara țării: cele germane, franceze, americane și, în special, Mossad-ul — care este „dirijorul” sau „regizorul” întregului spectacol! Azi în România controlează și decid... SRI, SIE, plus celelalte 25 de servicii secrete pretinse a fi românești!? Servicii despre care nimeni nu știe numărul exact al angajaților! Servicii care au un buget imens — un buget oficial votat de Parlament și un buget secret, „fără număr”!

Serviciile — judecătoria — procurorii — politicienii sunt ciuma neagră a României! Azi în România sunt arestați oameni pentru că îl citesc pe

sistemul corupt și trădător nu are nevoie de oameni rugători, ci de tâmpiți... de fricoși! Pe care să-i controleze și manipuleze!

Noua de-generație USR-istă progresistă este în delir... în orgasm pro-european sau pro-occidental. În transă... transexuală și LGBT-istă!?

Aceștia toți sunt cei care l-au votat pe clovnul de la Cotroceni... pe Nicu Psihicu. Aceștia toți îl aplaudă în delir ideologic pe Ilie Sărăcie, care a devalizat România și a distrus antreprenoriatul românesc! Dar Dumnezeu, de care ei habar nu au, nu bate cu bâta! Azi mare parte din pseudo-intelectualii lui peste prăjit, care l-au votat pe purtătorul de rucsac, se declară nemulțumiți! Se-

ca afară... că ați vrut să fiți europeni!? Azi nu mai aveți nici după ce bea apa... deși România este plină de izvoare, de ape curgătoare, de lacuri, de baraje construite de „cărmaciul” Nicolae! Da... v-ați răs de Călin Georgescu, cu singurul program valabil și sustenabil pentru România — Apă, Hrană, Energie! Că așa vă place vouă... să vă râdeți! Și azi v-a căzut râsul în plâns!

Serviciile s-au folosit și se folosesc în continuare de voi! Pentru că serviciile nu au nevoie de oameni inteligenți și cu frică de Dumnezeu! Serviciile au nevoie de fraieri... adică de voi! Au nevoie de o populație! Serviciile și „sistemul Soros”, care, pe lângă Comisia și Parlamentul Eu-

ethos-ul românesc, să ne salvăm sufletele, să ne eliberăm...

Vrem o Românie... nu o colonie!

Despre zdrențe, ticăloși și identitatea de a fi...

Nicolae
Bălașa

Nu demult vă spuneam că mie, la vremurile de acum, îmi miroase a ăl de gură-cască, de pe timpul meu, adică tot a ăia de demult și a rostului lor fără de rost. Desigur, nu trebuie să ne facem iluzii, ei, un fel de zdrențe în istorie, au tot fost, sunt și o să mai fie. Dar ca să vedem cum au apărut și care este a lor menire, dați-mi voie să mă întorc tot la anii copilăriei.

pe românește, să dai pielea de pe tine și, evident, zilele, oase-frânțe, pentru a se construi omul nou și, evident, noua societate... Doar Dumnezeu stie cum s-o numi, câtă vreme întreaga omenire, direct sau indirect, s-a tot târât prin mocirlă în timp ce, fără voie, mediat prin besmeticii ei, și-a venerat călăii.

Oameni buni, nu credeți că în afară de Dosarul așa-zisei „revoluții” ar trebui deschis un Dosar al îndobitocirii poporului român, cu premeditare, un

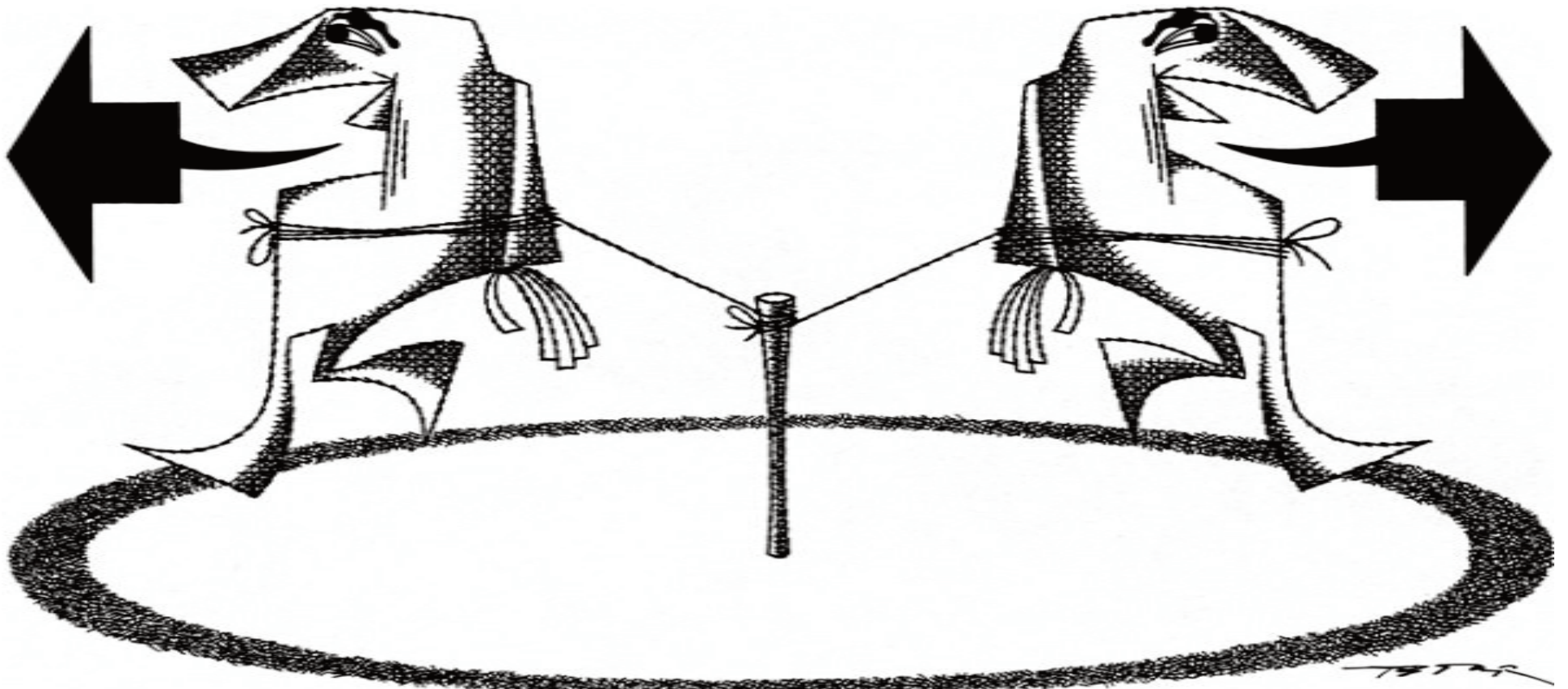
gheană. Așa e la noi, de ochii lumii, doar pe ici pe colo... Însă eu încă mai sper în cea din ceruri! „Nu scapă, maică, nici dacă ar încremeni în fața altarului! Ai dat în cap cu parul, la par să te aștepti! Uite, acuș le vine rândul!”, m-a liniștit o babă de pe la mine de prin sat.

Dar să revenim! Cum vă spuneam, încă de pe vremea când eram eu copil și până în '89, tot ce un întreg popor dădea gratis statului se numea muncă patriotică. Al dracului patri-

când de furie este orbit!

Sincer, aș fi trecut și peste beleaua asta cu „patriotismul”, cu voluntariatul, vopsit și revopsit, dacă nu mi-aș fi amintit de faptul că abia împlinisem nouă ani și cei ce se ocupau cu înregimentatul, cu îndobitocinatul, mai pe românește, cu îndobitocitul, nu mi-ar fi agățat cravata roșie la gât și nu m-ar fi pus să jur că, „nu-mi voi precupeți sângele și viața pentru partid și conducătorul său iubit, pentru viitorul luminos” (viitorul meu de atunci e prezentul

nieri au fost făcuți toți, mai puțin cei ce repetau clasa I, a II-a uneori și de trei ori. Adică ăia de miroseau de la o poștă, a prost! Acum, ce să mai zicem, nu în orice tărtăcuță pune Cel de Sus ce trebuie: creier, inimă și suflet. La câte unii mai greșeste și toarnă-n ea venin, tărațe. E, ăștia, ultimii, cu un fel de troacă în loc de cap, pe umeri, din frustrări, în împrejurări care mai de care, te pârau, ba la învățătoare, ba la ai tăi din casă, ba spuneau tot felul de aiureli încât să-i bage

Parcă acolo, într-un fel de primordii, îmi găsesc eu rădăcinile și tot de acolo începând, simt cum a apărut, a curs și se extinde și astăzi răul în lume. Pe de altă parte, privind introspectiv, într-un fel mă știu copil și altfel sunt când mă privesc cu ochii omului de acum. Una peste alta, copilăria, la general, este una specifică vremurilor în care ne-am născut. Într-un fel striga pe atunci bunica după mine și altfel ar striga acum. Un anume gust aveau fructele copilăriei mele, mâncate direct din pom, de pe dealuri și vâlcele, și altul au (dacă mai au?!) cele luate acum de la mall, stropite cu cine mai știe ce insecticide și-apoi spălate prin șapte ape. Într-o altă ordine a ideilor, totuși, cumva ne-am și asemăna, chiar dacă viața este curgere și iar curgere. Bunăoară, cum v-am mai spus, și eu, ca și cei din ziua de astăzi, am mers la școală. Primele patru clase le-am făcut într-un fel de cocioabă, ridicată de oamenii din sat cu zile-muncă la stat. Voi ai sau nu, aveai sau ba, trebuia să dai statului cărămizi, lemne, cuie și bineînțeles zile-muncă. Mai

dosar al prostituției intelectuale? Din câte îmi aduc aminte, doar curvele, înainte de '89, înfundau pușcăriile, iar după aceea, doar ele au fost și sunt încă hulite, bătute și amendate. Nu ar trebui deschis încă un dosar pentru nesimțții ce au acoperit crime și au spălat, cu acele cuvinte ticluite, sângele vărsat prin închisori de către marii intelectuali și patrioți ai neamului? Nu credeți că cei ce au debitat tot timpul fel și fel de ineptii, ajutând voit cuplul Ceaușescu la înfometarea poporului, sunt la fel de vinovați ca și ei? Nu credeți că toți acești tembelizați sunt la fel de vinovați ca și cei ce au vărsat sângele pe străzi, în '89, în zilele teribilei lovituri de stat? Lovitură lălăită și ascunsă tot de către ei, de către telectualii vremurilor, prin fel și fel de semantici, sub masca unei revoluții? Mă rog, după atâția ani și după ce zilnic văd, nici nu mai sper și nici nu mai cred că s-ar putea trezi cineva și-ar spune: „Sunt sau suntem vinovați”. Morala este în cui demult, iar dreptatea în justiția română mi se pare a fi, cu mici excepții, una de du-

otism! Despre identitatea de a fi, despre a fi omul om în rândul lumii, nu pomenea nimeni, nici atunci și nici în ziua de astăzi. Păi câtă vreme „mălaiul” vine de peste ocean sau de pe aci, de prin împrejurimi, de ce, Doamne, iartă-mă, ar mai vorbi?! Numai că și tăcerea asta e tot un fel de îndobitocire la care aceiași toarăși telectuali depun din plin eforturi. Trebuie să spunem că termenul de patriot, în post-post-modernismul ăsta idiot, s-a schimbat. Aceeași Mărie, evident, sub altă pălărie, se numește voluntariat... Domnule, nu mai știu ăștia cum să te facă să muncești pentru binele și îndestularea lor?! „Că trebuie și gura lor să mănânce ceva”, cum ar spune unul pe maidan sau în partea ailaltă, prin vreo mahala. „Apropiatar”, acum, în plin avânt al capitalismului sălbatic, nu mai e statul, ci un O.N.G. al to'arășilor specializați în chestii, socoteli și în treaba cu tăcutul și cealaltă treabă cu furatul. Adică, specializați în trai, nineacă, pe banii proștilor! „Proști, dar mulți!” ...Și să te ferească Dumnezeu din fața prostului

de acum! Priviți-l și voi! Al dracului de luminos!), pentru „eroul între eroi” sau pentru idioteții de tipul: „În luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin, înainte!” ăsta zăcea formolizat la Moscova, în Piața Roșie, dar to'arășii la datorie, tot to'arăși! Iar mie îmi arde de justiție și mă mai și întreb de ce oamenii îngenunchează te miri cum și tot pupă moaște?! Păi credeți că astfel de sloganuri au fost formulate de către baba Rița văduă de război, sau de către Mitroacă, ăla despre care vă spuneam că a trăit o viață întreagă, mâncând te miri ce ierburi, dude, corcodușe sau porumbe? Nu, fraților! Cei de vârsta mea îi știu. Doar prezentul sumbru ce seamănă teribil cu cel ce a urmat imediat colectivizării, le mai întunecă mințile, că în rest... Voi, cei tineri, îi intuiți, dacă nu vreți să fiți prostiți de veșnicii slugoi, ce pozează, mai nou, în excelențe-cărturari de soi. Cu siguranță, printre ei, repet, cei mai sus citați. În special, nu uitați de Niky, Prelipută și ceilalți de vii formolizați!

Vă mai amintiți, pio-

lumea în seamă... Ei, pârăcioșii de atunci, au devenit, pe parcurs, delatorii specializați în a turna până și pe cei din groapă sau pe ai lor părinți. Printre ei, printre delatorii de trei parale, pârători pe scara blocului, la serviciu etc., desigur, Joiține, Țârdei, Căcavele, Cucuvele... Și pentru că tot am vorbit și despre justiție, poți învinge, în instanță, acești ticăloși înțepeniți în sistemul din vremuri ticăloșit? Aiurea! Sigur nu, chiar dacă justiția, vorba unui prieten de-al meu, „este competentă, independentă, inamovabilă” și... și... „Cioclopedică!” „...Cioclopedică!”, tot Caragiale! Trăiască ticăloșia, trăiască justiția!

(Aproape)Baba-chioară națiune română: între (auto)delatțiune, nepăsare, dezinteres și acceptarea tăcerii...

Cezar Adonis
Mihalache

Să nu ne ascundem după „conjuncturi”... Să nu mimăm „political correctness” -ul românizat și pseudo marea onestitate a dărniciilor făcute în numele nostru (și nu de către noi) de către guvernanți... Căci, oricum, esența o intuim... Nu a fost vorba nicidecum despre sprijin umanitar, ajutoare, donații dezinteresate... Ci de plata unei taxe. Către Ucraina. Impusă de Bruxelles. Or, valoarea banilor, a materialelor civile (la începutul războiului), iar apoi și a celor militare, aproape că nici nu mai contează... Adevărată întrebare la care guvernanții, dar și clasa politică, ar trebui să răspundă este: pentru ce a trebuit să rupem din sărăcia noastră, apoi să ne îndatorăm, să punem biruri țării pentru a o secătui, ba să luăm și de pe fundul sacilor bugetari ultimii bănuți?... Care a fost tragedia pe care trebuia să o evităm prin plata acestor ajutoare, donații, transferuri de material civil și mai ales militar?... Pentru că motivația contextuală, „Rusia”, o să țină cât o să mai țină... Evident, ca orice gogoasă contextuală... Dar apoi vor trebui ale „motivații”... Asta dacă nu cumva, între timp, prin grija Europei, nu va mai fi nevoie... „Grăție” mecanismelor de activare a

Diana Maria
Brăgaru

Avem acum și „bavernet de România”, promovat pe televiziunea de stat națională printr-o emisiune urmărită de destui oameni, printr-o lege trecută pe șestache prin parlament, exact când s-a pus în scenă piesa de teatru cu „mama denaturată” care e psiholog și care a fost filmată în timp ce își „abuză” progenitura pe stradă. Știre dată cu comentarii de combatere proletară chiar și de televiziunea oborului, fără nicio mențiune privind legea care permite confiscarea copiilor. E, pentru asta au fost date PLX-urile vieții. Pentru asta au fost PLX-urile cu înființarea de așezăminte și tot restul... Minorul poate face ce vrea el are numai drepturi, de pe la 15 ani chiar poate face cam orice. Să vedeți voi ce frumos va avea dreptul minorul de zece ani să facă și sex cu adulți de 60 în curând! Că într-acolo ne îndreptăm. Avem și sabia lui Damocles deasupra capului dacă ne împinge păcatul să vorbim despre ce nu ne dă voie UE. Ani de pușcărie buni pentru subiectele tabu! Avem și autori interziși, portul național e declarat fascist de către un pui de bolșevic comunist. Avem și supravegherea

impunerii tăcerii, și nu doar în zona mass-media independentă, aceea care nu se dedulcește la banii sistemului, și care, cât de curând, va fi catalogată a priori suveranistă, patriotică, naționalistă (recte, negaționistă!), nu doar în cea din social-media, ci, „în integrum”, la nivel de societate... Și când poate nici nu va mai fi nevoie să se scormonească oficial după un „pretext”, pentru că nu va mai avea cine să întrebe ceva... Cu ultimele voci prea libere aruncate la marginea prăpastiei falimentului individual ori în buza rece a grațiilor impunerii tăcerii...

Și chiar dacă ar fi adevărat (și necesar) că a trebuit să plătim toate acestea Ucrainei pentru a da și noi o mână de ajutor la ținerea „la distanță” a Rusiei, de ce ar trebui să mai facem asta pe viitor?... De ce să mai plătim Kievului, prin, deja, nu ajutoare și donații, ci, de mult prea mult timp chiar, transferuri și cedări de infrastructuri, de piețe de desfacere, de fabrici, depozite, zone logistice? Pentru că, după ce războiul se va fi încheiat într-o formă sau alta, pentru ce va mai trebui să suportăm această „taxă”? Chipurile, „de apărare”? Pentru a mai fi apărați de cine? Tot de „ruși” sau, nu cumva, chiar de către beneficiarii a tot ceea s-a luat, economic și militar, din întreaga Europă?... Și, de fapt,

mesageriilor, recunoscută în sfârșit public. Cea de fb era oricum scanată de cel puțin 11 ani. Știu asta pentru că atunci, în 2015, am vrut să trimit un link către un film total inofensiv cuiva și fb nu m-a lăsat. Mi-a mai dat și două peste ochi. Așa că pentru mine nu e nicio surpriză. Doar au zis în gura mare ce știam mulți, de multă vreme. UE voia oricum de câțiva ani să scaneze tot ce ne trimitem între noi prin diverse aplicații, cică „pentru protecția copiilor”, să prindă ei pedofilii. Daaa, sigur! În condițiile în care UE nu are nicio bază de date publică a pedofililor. Ca să nu le încalce, dom’le, dreptul la imagine și intimitate. Și pedofilia cică e ok, ne zicea și judecătorul ăla care făcea karate pe malul mării. Și pe la conferințe TED, și nu știu câți „specialiști” au declarat în ultimii ani că nu e nimic periculos la un pedofil. Da, da... Pe net circulă filmulețe despre cum pe unele platforme internaționale sunt puse la vânzare jucării la prețuri exorbitante, dar ăia cică nu vând jucăriile alea, ci copii răpiți. Cică ar fi hoax, că nu e adevărat. Totuși niște anchete făcute prin străinezia cam arată contrariul. Da’ ni se pare nouă, că suntem nebuni și ei sunt sănătoși.

Da, stăm bine, după summit-ul de la Ankara toți

nici nu putem spune că prin tot ce am dat Ucrainei am plătit o taxă „de apărare”... Mai degrabă una de protecție... De camătă... Nu neapărat pentru ca ucrainenii să-î țină pe ruși departe de Gurile Dunării, ci pentru a proteja interesele Europei, ca piață economică, de aceștia... Pentru a proteja piața tot mai necompetitivă a UE (și astfel ușor de ingerat de o putere, de o influență capitalizând țări și jucători, de o intruziune industrial-economică) de posibilele interacțiuni, intrări și acaparări de piețe de desfacere, de distribuție, ca puncte industrial-petoliere ale agentului (economic) rus... Pentru că, nu descălecarea militară a rușilor era de fapt „riscul”... În fața unei asemenea posibilități, oricum, nici Ucraina, nici Europa, nici NATO nu prea aveau ce face... Ci pentru a ține nucleul economic de influență rusească departe de piața europeană... Evident, grație „apărătorilor” ucrainieni...

Dar să zicem, vorba aceea: „ceea ce a fost, a fost”... Că „trecutul e istorie” și nu are sens să mai numărăm tot ce am dat... Poate doar ce a mai rămas de plată... Dar de ce trebuie să extindem această donație, predare de piețe, permisiuni de acaparare economică a punctelor nodale ale țării, poate ultimele industrial-economice ale noastre, și pe viitor?

Bine mai stăm...

pacifiștii lumii, în frunte cu Trump, s-au hotărât că e nevoie de și mai multe arme. Mor copii și oameni de foame în lume și ăștia dau banii pe bombe și drone. Pe moarte. Că doar asta ne dorim cu toții, moarte, cât mai multă moarte, nu?!

E bine, e foarte bine. Omenirea nu mai poate de bine! Iaca, tot voia Ursula banii europenilor pentru AI. Acum vor fi luați pentru armament. Un alt domeniu iubit de Ursula. Că cea mai dezvoltată industrie de armament o are Germania ei. E bine, e foarte bine! Banii din pensiile voastre private abia așteaptă să ajungă în buzunarele Black-Rock, Vanguard, State Street și a celorlalte entități care ne vor numai binele! ăștia la noi insistă cu diversiuni, curentul suveranist se fărâmițează pe zi ce trece. AUR e cică „opozitie controlată”. Dacă ne bagă în cap asta (și unora le-a băgat-o până în plăsele deja) se asigură că și ăia care sunt împotriva progresismului stau acasă liniștiți. Exact la momentul oportun au apărut și discuțiile cu Israelul și AURul sionist. Ce dacă suveraniștii nu au nicio șansă să ajungă la putere fără SUA, care e sionistă. Să salvăm Palestina, dă-o-n colo de România! Ce dacă și Georgescu spunea că trebuie să avem relații bune și

De ce să ajungem a da ucrainenilor și gazul nostru din Marea Neagră?... Pentru că spre asta ne îndreptăm... Kievul a anunțat-o cu surle și trâmbițe de mai multă vreme... Noi ne-am făcut că nu auzim! Iar când am auzit, am zis că nu poate fi cu puțință o asemenea mârșăvie... Nu din partea lor, poate a rușilor... Dar nu, nu a ucrainenilor, nu-i așa?!... Că acesta va fi traseul inevitabil al gazelor românești... Doar că tot ceea ce se întâmplă în ultima vreme, de la înmulțirea avertizărilor și amenințărilor privind retrogradarea României pe piețele internaționale, anunțuri emise de către fel și fel de instituții, ele însele în postură retrograd financiară (dar cine să le judece, oare cine de la noi să le ceară socoteală pentru felul de calcul?!), la aducerea în centrul de putere și influență executiv decizională de la Kiev a unui magnat al companiei de gaze din Ucraina, și, atenție, „frământarea” coanei Europa de grija noastră până acolo încât, este cât se poate de posibil, să ni se înlesnească un „sprijin” în PNRR, prin extensia acestuia cu anii necesari absorbției de fonduri, toate acestea conturează un cadru de acțiune... Dar nu din grijă pentru noi! Nu pentru economia noastră! Nu pentru bunăstarea românilor! Din nou, doar pentru ca Europa să

cu Israelul. Nu contează. Noi salvăm Palestina! România sa se ducă în aia mă-sii! Ce dacă și chiar de ar infiera AUR Israelul, tot nu s-ar schimba nimic, dar ar avea ăștia biboșca mulțumită că „le-au zis-o!”. Interes național?! Diplomatie? Ce e aia? Cu ce se mănâncă? E de post? Că „noi sântem ortodoxi”, arză-l-ar focu’ pe Pascu, că e penti-costal. Trazni-i-ar pe toți, mânca-i-ar buba neagră, lasă, că le punem noi numele scrise invers în fitilul de la candelă și îi dăm la acatist cu blestem, că suntem ortodoxi, cum am zis!

Așa că e bine, stați liniștiți, oameni buni.

Stăm bine, iaca, avem și un drog nou, niște tablete roz foarte drăguțe, care se numesc „Louis Vuitton”. Place la copii narcoticul ăsta ucigaș ceva de speriat! Așa că stați liniștiți, să nu cumva să organizați vreun protest spontan, ceva, că ăștia o să cadă de la sine, ca prunele viermănoase din pom. Nu trebuie să faceți nimic, să nu cumva să îi deranjați! Ce dacă tot circul cu „neînțelegerile” dintre partide e organizat de la Brussels și, de fapt, ăștia se înțeleg foarte bine în spate, că așa le place lor, prin dos. Doar au nenorocit țara prin rotație. La propriu. Într-o lume normală la cap, când s-a aflat de „rotativă”, care însemna de

mai aibă la îndemână un mijloc de presiune „a la long”, de creare a noi condiționări la adresa noastră... Inclusiv aceea ca de a nu mai utiliza gazele naturale în economie (nu în a noastră) că poluăm și deranjăm mediul, așa că le vom exporta Ucrainei... (Căci, prin obligațiile deja asumate, tot nu vom mai avea voie, nu?!)... Iar Kievul știe cum să le ambaleze și să le vândă... Inclusiv pe piața achizițiilor militare „în barter”...

Cât despre noi... Poate vom ajunge a înțelege, cândva, dar s-ar putea chiar să nu mai conteze, că, nu, nu a fost vorba despre donații, nici de ajutoare, ci de predări de infrastructuri, de piețe... Ca o diabolică taxă neofanariot(țaristă!) de protecție... Nu de apărare, de protecție... O protejare, pe fond, de nimic concret (pentru că, dacă ar fi fost cazul, prima care-și trăgea coada implantată la noi ar fi fost Europa, să nu rămână fără ea), ci doar pe seama înspăimântării, amenințărilor, „scenaritelor” bruceleze umplute cu multa trădare guvernamental mioritică și înghițite pe nemestecate de baba chioară națiune română...

fapt că s-au șters la cur cu voința poporului inclusiv PSD-ul și PNLul, adică ăia care primiseră cele mai multe voturi, societatea ar fi trebuit să ia foc! Dar pe popor l-a durut fix în curul cloștii. Cum îl doare și acum. Daaa, să ne salveze Dumnezeu. Că noi nu avem timp! Și ce altă treabă are Dumnezeu decât să îi salveze pe cei care îi ignoră poruncile și își bat joc de El ziinic?! Că noi suntem ocupați cu înjurăturile și cu sfârtecatul între noi. Ce, nu știți că românul e deștept, trezit în conștiință, ortodox mândru, cea mai tare nație de pe planetă, nu alta?! Mă, de deștept ce e, i se cacă toți în cap! „Dar și când se va ridica poporul...” de zombie, atunci să te ții! Da, da... Când o zbură porcul – poate!

Așa că da, stăm bine de tot! Și ca specie creată după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, și ca popor. Mirifici suntem! Eu stau și mai bine, că după necazul cu pierderea subită a Judycuței și cu labuță bulită a Aruțului, acum s-a stricat și mașina de spălat rufe. Nu mai trage apa, nu mai rotește tamburul, o bucurie, ce mai. Dar asta e. Așa că per total stăm foarte bine. Suntem în grafic. În fond, merge și așa!